

Süper Gazeteciler

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER

© 2011, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Şirin Etik

SANAT YÖNETMENİ: Geray Gençer

KAPAK İLLÜSTRASYONLARI: Elif Deneç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2000

(Kitabın ilk on iki baskısı Uçanbalık Yayınları tarafından yapılmıştır.)

On Üçüncü Baskı: Ekim 2011

Otuz Üçüncü Baskı: Mart 2017 (3000 adet)

(İlk otuz iki baskı toplam 118.000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 9493 - 03 - 1

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Süper Gazeteciler

Aytül Akal

Tudem
Modern
Klasikler

Aytül Akal

İzmir Amerikan Kız Koleji'ni bitirip uzaktan eğitimle, eğitim dalında 2002'de Washington International University'den mezun oldu. İlk masal kitabı *Geceyi Sevmeyen Çocuk* 1991 yılında yayımlandığında, bundan böyle çocuklar ve gençler için yazmaya karar verip yıllar yılı kitabını arayan sihirli değneğini, tavan arasına kaldırdı. Roman, öykü, masal, şiir, çocuk oyunu türlerinde 100'ü aşkın kitabı var. TEDA Projesi kapsamında 25 kitap ile en çok kitabı çevrilen yazarlar sıralamasında Türkiye'de 4. oldu. Aynı zamanda ÇGYD (Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği) tarafından 2010 ALMA (Astrid Lindgren Anma Ödülü) Türkiye adayı olarak gösterildi. 50'nin üzerinde kitabı, Almanca, İngilizce, İspanyolca, Farsça, Bulgarca, Macarca ve Arapça gibi çeşitli dillere çevrilerek yurt dışında yayımlandı. 2015 yılı içinde yayımlanan 16 çeviri kitabıyla, Türkiye İhracatçılar Meclisi'nin 2015 TET (Turkish Electro Technology) İhracat Başarı Ödülü'ne layık görüldü.

EVREN

Yener karşı eve taşındığından beri arkadaşlar. Bilgisayarı çok hızlı kullanır. Yener'in parlak buluşlarını ve fikirlerini hayata geçirmekte usta bir uygulayıcıdır. Sihirbazlık numaralarına bayılır. Gitar çalar. Okulda, tiyatro ve bilgisayar kulübünde. Elif'e karşı duyduğu hisleri henüz çözemedi, yan yana geldiklerinde hemen kızarır. Ergenlik çağına girip girmediği konusunda bir süredir annesinin takibinde...

SELİN

Yazı yazmaya ve desen çizmeye meraklı. İleride güzel sanatlarla ilgili bir meslek edinmeyi hayal ediyor. Gazetecilik, haber sunuculuğu ya da stilstik de seçmek istediği meslekler arasında. Yardımsever ve çalışkan bir kız. Çok kitap okuyor, kendisini sürekli geliştiriyor. Süper Gazete için çalışarak deneyimlerini arttırma peşinde. Babası iş adamı, annesi öğretmen. Kardeşi Murat ile zaman zaman çekişirler.

YENER

Arkadaşları arasında ilginç fikirleri ve esprileri ile tanınır. Evren'le her konuda iyi anlaşır. Bilgisayar kullanmada ve grafik işlerinde başarılı olduğundan Süper Gazete'nin düzenlemesini o yapar. Annesi ve babası yıllar önce ayrılmış. Yener banka müdürü olan annesiyle birlikte yaşıyor. Süper Gazete fikri ilk ondan mı çıktı yoksa Evren'den mi, artık hatırlamıyor. İleride iyi bir gazeteci olmak istiyor.

ELİF

Meslek konusunda henüz bir kararı yok. Çok meraklı bir kız, gözünden hiçbir şey kaçmaz. Süper Gazete'nin muhabiri olmak için sürekli Evren'le Yener'in peşindedir. Kafasına koyduğunu mutlaka başarır. Ünlülerin adres ve telefon bilgilerini biriktirmeyi sever. Aile sorunlarını arkadaşlarına yansıtmaz. Babası belediyede çaycı, annesi apartman görevlisidir. Kardeşi Arif'le çok iyi geçindiği söylenemez. İyi ve güvenilir bir arkadaş.

01

Süper Gazete Hazırlanıyor

Evren sabırsızlıkla, “Bitti mi?” diye sordu arkadaşına.

“Ağır ol bakalım. Acelen ne?” diye yanıtladı Yener.

“Kim, ben mi acele ediyorum? Bir saattir ekran karşısında oyalanan sensin!”

“Çok istiyorsan gel sen yap.”

Evren hemen itiraz etti:

“Yoo, dün gece bütün yazıları bilgisayara ben çektim. Üstelik evdekiler çoktan yattım sanmışlardı, hâlâ ayakta olduğumu anlamasınlar diye kör karanlıkta yazdım.”

“Kör karanlıkta mı? Amma abarttın! Ekranın ışığı da mı yoktu?”

“Canım, karanlık dediysem oda karanlıktı yani. Gizli gizli yazdım.”

Yener gülümsedi.

“İlk sayının yazılarını bilgisayara geçirirken seninkilere nasıl da yakalanmıştın hatırlıyor musun?”

“Evet, ne yaparsın acemilik! Işığın kapımın altından dışarıya sızacağını ne bileyim. Onlar beni çoktan uyudum sanmışlar, ışığı görünce de merak etmişler.”

“Hani bir daha ışık sızmasın diye kapının altına sünger yapıştırmıştın?”

“Evet, ama sonra çıkartmak zorunda kaldım.”

“Neden o?”

Evren yüzünü buruşturdu:

“Annem, beni kapıma bant yapıştırırken görünce yanlış anladı. Bir sevindi, bir sevindi ki anlatamam. ‘Bir gün değişeceğini biliyordum, canım oğlum. Bundan böyle her gün odanı toplamaya başlarsın herhalde,’ diyerek beni yakaladı, şapur şupur öpmeye başladı.”

Yener arkadaşını teselli etti:

“Aldırma, onlar şapur şupur öpmek için fırsat kollarlar zaten.”

“Bu kadarla da kalsa iyi. İçerden babama telefon edip benim duymayacağımı düşündüğü fısıltılı bir ses tonuyla müjdelere verdi,” diye anlatmayı sürdürdü Evren.

Sözün burasında Evren sesini incelterek annesinin konuşmasını taklit etti:

“‘Hayırlar olsun şekerim. Oğlumuz artık odasına ve eşyalarına dikkat etmeye başladı.’ Annemi bizim gazeteye alsak,

inan harika bir pazarlamacı olur, gazeteyi bir anda bütün ülkeye duyururdu. Neyse ki babam uyanık adamdır. Düzen meraklısı olmadığımı iyi bilir; zaten benim bu halimin hep kendi çocukluğunu anımsattığını söyler durur. O gün de annemi yatıştırmak için, benim yaşımıdakilerin henüz oda toplamaya başlamayacakları gibi bir şeyler söylemiş olmalı ki annem, ‘Yok yok, ben geçen gün de bir değişiklik fark ettim. Oğlumuzun sesi kalınlaşıyor,’ diye yanıtladı babamı.”

Bu kez Yener sesini kalınlaştırıp büyüklerin ses tonunu taklit ederek arkadaşını kızdırmaya çalıştı:

“Nee! Yoksa telefon konuşmalarını mı dinliyorsun? Çok ayıp!”

Evren hemen savunmaya geçti:

“Aslında dinlemek amacıyla değildim, yalnızca süngerden ayırdığım kâğıt bandı çöp kutusuna atmak için odamdan çıkmış banyoya doğru yürüyordum, ama bizim evi bilirsin. Ses, salondan üst kattaki yatak odalarına öyle bir yankılanır ki, hani Devlet Operası gelip bizim evde oyun sahnelese ses düzeyine, mikrofona falan gerek duymazlar. İşte ben de banyoya giderken annemin sözlerini duyunca, ayaklarım sizlere ömür.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl olsun işte, ben banyoya doğru yürümeye çalışıyordum ama ayaklarım parkeye yapıştı kaldı, bir türlü

kıpırdatmadım. E tabii haliyle, annemin konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım.”

Yener’in her zamanki şakacılığı tuttu:

“Belki annen haklıdır. Bir ‘aaa’ sesi ver bakayım, sesin kalınlaşmış mı?”

“Sen de annemleşme! Gölge gibi peşimde zaten. Yok buluğ çağına giriyormuşum, yok girmişim, yok çıkmışım. Yeter canım! Ben ona böyle yapıyor muyum, ‘Bak anneciğim bir tel beyaz saç daha... Bak anneciğim birkaç kırışık daha... Sen yaşlanma çağına giriyorsun...’ diye sürekli peşinde dolanıp moralini bozuyor muyum?”

“Sen yine şükret. Bizim sınıftaki Hasan var ya, annesi sivilce tedavisi için çocuğu doktora götürmüş!”

“Off, bizimle ilgileneceklerine kendilerine baksalar ya. Alt tarafı kapının altına bir sünger yapıştırdım, günün olayı oldu.”

“Peki, sonunda annen süngeri neden koyduğunu anladımı?”

“Yok canım! Kapıdan giren havayı engellemeye çalıştığımı sandı. Babamla konuşurken sesini duymalıydın. ‘Ah şekerim sen ne dersen de, büyüdü bu oğlan, artık sorumluluk almaya başladı. Daha geçen gün evin içi serin oluyor, kapı aralarından soğuk giriyor diye konuşuyorduk ya, bak, gidip harçlığıyla kapısına sünger bant almış!’ Hani duyan da oğlunun Nobel Barış Ödülü’nü falan aldığını sanır; öyle övünüp duruyor.”

“Bırak övünsün, sana zararı ne?”

“İzlenmekten nefret ediyorum. Hadi sen de konuşup duracağına bitir artık şunu. Eve gidip ders çalışmam gerek.”

“Aaa, şuna bak. Sanki benim dersim yoktu. Şu işi bitirir bitirmez ben de tarih çalışacağım. Üstelik ben ağzımı bile açmadım, deminden beri konuşan sensin.”

“Yok ya? Ben kendi kendime mi konuşuyordum burada?”

“Ben seni dinlerken de çalışıyorum, bak, iki sayfayı yerleştirdim bile.”

“Göster bakayım...”

Yener bilgisayar ekranını arkadaşının görebileceği yöne çevirdi. İkisi birden ekrana eğildi; sonuca beğeni ve gururla baktılar. Konuları birlikte seçmişler, haberleri birlikte toplamışlardı. Daha sonra Evren yazıları düzelterip bilgisayara geçirmişti. Ve işte şimdi de gazetenin iki sayfası ekranda hazırды.

Evren ve Yener aynı mahallede oturan iki arkadaştılar. Evren'in anne ve babası o henüz doğmadan önce, şimdi oturdukları evin arsasını satın almış, mimar bir arkadaşlarının yardımıyla birkaç yıl içinde tam istedikleri gibi iki katlı bir ev yaptırmışlardı. Evren ev bitmek üzereyken doğmuştu. Bu yüzden, evin kapısına büyük harflerle Evren yazdırmışlardı.

Yener'le annesi ise mahalleye dört yıl önce gelmişlerdi. Kiralık uygun bir ev arayan Seher Hanım, giriş katındaki boş

daireyi görür görmez beğenmişti. Evin yan duvarı, henüz kıyıma uğramamış ağaçlıklı bir bahçeyle bitişikti. Bahçede, ağaçların sık dalları arasından güçlükle görülebilen küçük bir ev vardı. Kiralık evin salon balkonunun bir yanı bahçeye, öbür yanı öndeki sokağa açılıyordu. Mutfak ve arka oda da bahçeye bakıyordu. Seher Hanım, eşiyle başından geçen boşanma davasının yüreğinde bıraktığı yıpratıcı izleri, bu bahçeyi seyrederek ve ağaçlara yuva yapmış kuşların sesini dinleyerek daha kolay silebileceğini düşünmüş olmalıydı.

Yener, anne ve babasının ayrılacağını öğrendiğinde kendini çok mutsuz hissetmişti. Gerçi işi nedeniyle eve ayda ancak bir hafta uğradığından, babasıyla çok az görüşürlerdi. Eve geldiğinin ilk birkaç günü, evde bayram havası eser, sonraki günlerde ise olağan tartışmalar başlardı. Gerilimli hava, babası tekrar işine dönene kadar sürerdi. Yener o zamanlar henüz dokuz yaşındaydı.

Yener hayatında büyük bir değişikliğin olmayacağını, yine annesiyle birlikte yaşamaya devam edeceğini öğrendiğinde rahatladı. İleride ne olacağını, nerede yaşayacağını, kiminle kalacağını öğrendiğine göre artık sorun kalmamıştı; korkuları boşunaydı. Onun için asıl önemli olanın boşanma değil, ne olacağı korkusu olduğunu sonunda kendi de fark etmişti. Yaşam nasıl olsa her gün olduğu gibi sürüp gidecekti, endişelenmeye

gerek yoktu. Oturdıkları evi satacaklar, kiralık bir eve geçeceklerdi. “Bütün değişiklik bu kadar,” demişti annesi.

Ama o kadarla kalmadı tabii. Evle birlikte Yener’in arkadaşları ve okulu da değiştii.

Annesiyle birlikte şimdi oturdukları evi boşken görmeye geldikleri günü hep hatırlardı Yener. Annesi mutfak dolaplarının kapaklarını kontrol edip, çekmeceleri bin kez açıp kaparken, Yener de salonun sokağa bakan camından, yolun karşısındaki iki katlı evi hayran hayran seyretmişti. Evin üst katındaki pencerenin perdesi kıvıldaııp duruyordu sanki. Gözünü perdeye dikip dikkatle bakmıştı. Evet, orada mutlaka biri vardı ve gizli onu izliyordu.

Yener, pencereden geriye doğru çekilerek kendini gizlemişti. Böylece, karşı evin penceresinden kendine bakan esrarengiz kişiyi görebilecekti. Az sonra perdeler oynamış; bir baş, yavaş yavaş yukarıya doğru kıvıldamıştı. Beyaz, bembeyaz bir yüzdü bu. Yüzün ürkütücü ifadesi Yener’i korkudan ürpertmişti. Gözleri iskelet gözü gibiydi; çukur ve karanlık...

Daha iyi görebilmek için pencereye yaklaşmıştı. Beyaz baş, bazen sağa sola sallanıyor, bazen hızla aşığıya inip tekrar yukarıya doğru hareket ediyordu. Esrarengiz kişi, Yener’in kendini gördüğünden iyice emin olunca, kolunu açık camdan uzatmıştı. Sanki Yener’e bir şeyler anlatmak istiyordu. Gel

diye mi işaret ediyordu, yoksa bu mahalleden cehennem ol git, başına kötü şeyler gelecek mi diyordu, Yener bu işaretin anlamını çözememişti. Soğuk bir ürperti tüm bedenini dolaşmıştı.

Annesi hâlâ mutfaktaydı. Açılıp kapanan dolap kapaklarının sesinden bunu anlayabiliyordu. Cesaretle ve inatla pencerenin önünde durmuştu. Oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Nasıl olsa annesi içerdeydi; birazdan bu evden çıkıp gidecekler, bir daha da bu mahalleye adımlarını atmayacaklardı.

İşte tam bu sırada, inanılmaz bir şey olmuştu. Garip canlının camdan çıkarıp uzaktan uzağa Yener'e doğru uzattığı kolu birden kopmuş, hızla aşağıya, evin bahçesine düşmüştü.